

Derfor holder Mary og Frederik ikke jul sammen i Humleby

2002

10. afsnit af Onkel Svends julefeuilleton bringer os ind på livet af overborgmesteren og de højeste kredse, selv om ved jorden at blive rigtignok tjener os bedst , hvis enden skal være god – og det skal den.

„Genbo - genbo! Læs den før din Nabo!“

Råbene gav genlyd i alle Humlebys gader.

- det lyder som et ægte kampråb. Der er nu krummer i de gader, de er alle pengene værd, tænkte den pensionerede prokurist bevæget.

Han havde givet otte af Humlebys drenge hver 100 kr. for at dele første nummer af det nye blad „Genbo“ ud.

Det havde vakt en del opsigt, da de indøvede kampråbet midt på Rådhuspladsen.

Den pensionerede prokurist havde ikke ventet, at de ville blive bemærket, fordi der for det meste er nogen, der demonstrerer, og hvis ikke der er det, står der en skrighals og synger, eller et syd-amerikansk indianerorkester eller noget andet larm.

Men timingen havde ikke været heldig.

Han havde sat drengene stævne kl. 16.

Præcis på det tidspunkt netop den dag, stod overborgmesteren på en brandstige ved siden af pladsens juletræ og råbte i en megafon.

Pladsen var fyldt med børn og forældre, som ville se det store

juletræ blive tændt med fyrværkeri og halløj.

Det var i forvejen svært at høre borgmesteren.

Helt umuligt blev det, da otte Humleby-knægte pludselig begyndte at råbe af deres lungers fulde kraft:

„Genbo - genbo - læs den før din Nabo!“....

Det havde været umuligt at finde drengene i mylderet.

Nu blev det pludselig alt for nemt.

Heldigvis nåede han frem til drengene og fik stoppet råberiet, før tililende rådhusbetjente, brandmænd og rigtige politibetjente fik fat i dem.

„Du ku’ høre os, var vi ikke go’e?“, spurgte en af drengene.

„Så du ham den underlige mand oppe på stigen. Han var sgu’ lige ved at falde ned, da vi begyndte at råbe“, sagde en anden.

Den pensionerede prokurist lukkede munden på dem med en kradser til hver ved en pølsevogn.

Det var begyndt med, at et helt nummer af Nabo stort set var fyldt med skidebatter til redaktøren af det seneste nummer.

„Det har han rigtig godt af den højrøvede skiderik“, havde været hans første tanke.

Han fortrød, at han ikke havde fået sendt sit eget bidrag. Men lige netop i en diskussion om lokalplanen mente han det klogest at holde lav profil. Måske kunne nogen huske, at han engang lavede en tilbygning i sin forhave med garage og udestue. Den sag var vist med til at skaffe Humleby den stramme lokalplan på halsen. *1)

Men de hidsige indlæg i bladet viste tydeligt, at der trængte til at blive rensset ud i redaktionen.

Der ligger måske en opgave for mig, havde han tænkt.

Han var gået til Beboerforeningens generalforsamling, og havde holdt sig helt i ro, da der skulle vælges formand og bestyrelse.

– Lad bare dem genvælge sig selv, som de plejer. Hvad er en bestyrelsespost mod posten som chefredaktør for Nabo?, havde han overbærende tænkt.

Men den efterfølgende diskussion om Nabo’s redaktion havde været så forvirret, og klokken var blevet så mange, at han var faldet

i søvn. Da han blev vækket, var næsten alle gået.

„Hvad er der sket, er jeg nu chefredaktør?“, havde han spurgt inden han var rigtig vågen.

„Nej, det da ved Gud, du ikke er. I øvrigt skete der ikke en skid. Lortet blev udsat til en ny generalforsamling om 14 dage“, fik han at vide af en irriteret Nabo-redaktør.

Til den fortsættende generalforsamling 14 dage senere var han helt oppe på mærkerne. Men han havde besluttet sig for at holde sig tilbage.

– Jeg venter og slår så til på det rette tidspunkt og nupper benet, mens køterne slås, tænkte han.

Ved starten af mødet bad han om ordet til forretningsordenen. Han appellerede til forsamlingen om at moderere sig og føre en sober debat i fredelig fordragelighed.

Han var godt på vej ud i sin forberedte tale om, at vi vil fred her tillands, på det jævne, på det jævne og ved jorden at blive og den slags, da han blev afbrudt af en utålmodig tilhører.

Så han fik ikke bygget ordentlig op til sin slut-salut: „Forlig jer skabhalse!“

Dirigenten støttede manden, der tillod sig at afbryde ham, ved at sige, at det nu var på tide at komme til sagen.

Den pensionerede prokurist havde givet en mand ti øl for straks på stikordet „skabhalse“ at sætte i med bragende bifald og opfordre ham til at stille op som chefredaktør.

Men da dirigenten afbrød, var manden ude at tisse.

Det hele faldt til jorden.

Det gik endda så galt, at forsamlingen var på nippet til at vælge den højrovede skiderik, der havde startet hele balladen med at vælte en skidtspand ud over både den ene og den anden bestyrelse i en ledende artikel.

Det ulyksalige valg blev afværget af beboerforeningens formand.

Det endte med, at der slet ikke skulle vælges en redaktør. Hvem som helst, der havde lyst, kunne melde sig til redaktionen, som

så på sit første møde skulle afgøre, hvem, der formelt skulle være redaktør og hvordan arbejdet skulle fordeles.

Den model passede ikke den pensionerede prokurist.

Desværre kom han til at tænke højt:

„Tror nogen virkelig, at den forsamling kan finde ud af noget som helst. De kan jo ikke engang være i stue sammen – sådan en flok skabhalse...“

Ordet „skabhalse“ blev opfattet af hans efterhånden temmelig berusede sidemand, som stak i at klappe som rasende og huje og råbe op om, at han havde den helt rigtige „sjschefrredaktørr“ sidende ved siden af sig:

„Han er morrderlig flink. I schkal bare kallappe lissom mig. Schå gi'r han øl...“

Den pensionerede prokurist sparkede manden så energisk over benene, at hans stol væltede. Så klappede han omsider i.

„I ved jo hvordan det er med børn og fulde folk“, sagde han.

Men tilsyneladende var der ikke nogen, der vidste, hvordan det var med børn og fulde folk:

„Hvorfor sparkede du ham på benene“, spurgte formanden og kiggede bebrejdende på ham.

Nu indså den pensionerede prokurist, at han ikke havde fået et ben til jorden og ikke var nået et skridt videre. Han måtte tænke i andre baner...I helt andre baner.

„Nabo...“, tænkte han...“hvad er egentlig en nabo ud over en ski-deirriterende støj- og støvplage, som afhøvler gulve og river vægge ned med mejsel-bor-hammer-maskiner og hvad ved jeg.

„Hvorfor skal bladet absolut hedde Nabo?“

Så kom ideen til ham...“Genbo! – en genbo har man jo kun fornøjelse af. Man kan jo kigge lige ind på hende, når hun har været i bad. En genbo kan man ikke høre, men kun se, når man ikke kan holde øjnene for sig selv, og det er bestemt ikke ubehageligt... Selvfølgelig skal bladet hedde ‘Genbo’. Jeg starter mit eget blad ‘Genbo’ med den rigtige mand i chefstolen, og så kan de i øvrigt rende og hoppe hele bundtet“, tænkte han oplivet.

Nu var der kun tilbage at få bladet finansieret.

Han havde forlængst formøblet de penge, han fik for at sit hus i Carstensgade. *2)

Han og konen boede på 2. sal hos svigerdatteren og sønnen i Küchlersgade og havde kun folkepensionen at leve af. Der var ikke noget til overs at starte et blad for.

Husejerforeningen var selvfølgelig en mulighed især nu, hvor den var blevet hængt ud i Nabo.

Bestyrelsen kunne måske overtales til at udgive et konkurrerende blad, men han tvivlede på, at han i givet fald ville blive fundet egnet som redaktør.

Han var kommet til at føre sig lovlig meget frem på husejerforeningens generalforsamling i håb om at komme i betragtning til en bestyrelsespost.

Han blev frataget ordet, da svigerdatteren gjorde forsamlingen opmærksom på, at det var hende, der ejede huset, og at han ikke havde noget at gøre på den generalforsamling.

Nej husejerne kunne han ikke regne med støtte fra.

„Det er steget dem til hovedet, at de er millionærer – på papiret“, tænkte han opgivende.

„Genbo“ kom nok aldrig på gaden. Han smagte igen på ordet „genbo“ - og så for sit indre blik sin velskabte og meget renlige genbo for sig. Han rystede hende ud af hovedet og tænkte igen klart – helt klart!

Humbleby har jo også genboere. Endda yderst interessante genboere set fra et forretningsmæssigt synspunkt.

Huslejerne i Carlsberg-tårnet er tårnhøje og lejlighederne i de nye huse på Amerikavej og Trøjborggade er bestemt heller ikke for fattigrøve.

I Humleby bor der mindst 235 millionærer.

Det summede sig i den pensionerede prokurists hoved hurtigt op til en slagkraftig argumentation over for potentielle annoncører.

Nu kom hans erfaring som prokurist ham for alvor til gode. Salgsargumenter var hans stærke side. Det eneste, han manglede, var et produkt.

Bladet skal selvfølgelig være i farver og trykt på godt papir i et unikt format. En glittet udgave af „Dagen“, så han for sig. Og med salgbare historier og lækre billeder;

„Se din genbo uden tøj på...“

Hende Mary fra Australien, som sværmede for kronprinsen, solgte billetter. Det vidste han.

„Hvad har Mary imod Humleby?“, tænkte han. Her har bladene i hvert fald aldrig ladet hende vise sig. Og da slet ikke sammen med kronprinsen.

Det blev inde i hans hovede til en flot forside med et stort farvebillede af Mary.

„Derfor vil Mary og Frederik ikke vise sig sammen i Humleby“ skulle der stå med store pløkker.

Han mente nok, han kunne finde på en plausibel grund til, at Mary og Frederik endnu ikke havde vist sig i Humleby.

„‘Genbo’ holder sig til sandheden og der er dækning for, hvad der står i overskrifterne“, skrev han i salgsmaterialet, som han sendte til udvalgte reklamebureauer og til førende mærkevarekoncerner.

Resultatet af den første udsendelse var skuffende, men nok til at finansiere et prøvetryk – uden billedet af genboen – men dog med et dejligt tilsvarende billede, som han havde fundet på internettet. Der fandt han også et anvendeligt – desværre knap så pikant – billede af Mary.

Sloganet skulle være „Genbo! – læs det før din nabo“. Det var det let at få gadens unger til at råbe med på, når de altså fik penge for det. Distributionen var på plads. Og den første træning af bladbudene inde på Rådhuspladsen var trods alt vellykket.

Da han stod med det flotte og enormt dyre prøvetryk i hånden, besluttede han sig for også selv at træde frem.

Trykkeriet lod helt gratis fremstille et par store plakater klistret på solidt pap, som han kunne tage over sig som en sandwich.

Fulgt af de højt råbende unger gik han en prøvetur rundt i Humlebys genbo-kvarterer en søndag formiddag. Vinduerne var blevet lukket i forbløffende mange etagers højde i Carlsberg-tårnet.

Han var ikke i tvivl om, at tiden nu var inde til at slippe kræfterne løs.

Desværre fik han ikke flere indlysende gode ideer, da han ville samle stof til det første rigtige nummer.

Han spurgte slagteren på Vesterbrogade om det var rigtigt, at han overvejede at investere i en ny pålægsmaskine.

Det var det ikke. Og selv om han så gjorde var det måske ikke en særlig opsigtsvækkende nyhed.

Annoncer var han nogenlunde forsynet med. Men stofnød var hver mands herre...

Han havde plaget sin kone og især svigerdatteren, der var politibetjent, om sladder eller nyheder, men de viste ikke den ringeste forståelse for hans problemer. Det blev ved prøvetrykket.

For ikke at komme i yderligere forlegenhed over for de annoncer, der havde betalt forud, gik han til beboerforeningens kasserer og spurgte, om Nabo måske ville bringe et annoncetillæg til næste nummer.

Det havde den flinke kasserer ikke noget imod.

„Ved du hvad...“, sagde kassereren, „vi har i årevis manglet en til at tage sig af annoncerne i Nabo. Var det ikke noget for dig at blive annoncechef. Ja, du må godt kalde dig direktør for annonceafdelingen.“

„Må jeg virkelig“, fremstammede den pensionerede prokurist.

Han forsøgte at skjule, hvor glad og bevæget han var.

Han boede kun et par huse oppe ad gaden. Der måtte gerne have været længere. Han formelig svævede hen over julesneen, der havde lagt sig i et tykt lag på fortovet.

„Redaktørbyrden er løftet af mine skuldre“, sagde han til sine kone. „Nu er man blevet direktør i den etablerede presse...“



Han var stadig lykkelig, da konen stak ham en skovl og en kost i hånden og jog ham ud i den kolde sne for at rydde fortovet.

Da han rettede blikket op, konstaterede han, at genboen havde fået nye gardiner, som man ikke kunne se igennem.

Det var nogle kedelige gardiner, men det hang nok sammen med, at hun var ved at få lavet nyt badeværelse.

Han havde set, at den berygtede rør lægger havde travlt derovre.

Han hilste på naboen, som var jaget ud i samme ærinde som han selv og sagde:

„Nabo, det ved man da hvad er. Genbo er derimod flygtig som en snestorm i et glas vand“.

Naboen kiggede undrende på ham, men lyste op og sagde:

„Glædelig jul nabo!“.

„Tak i lige måde Nabo!“.